

gezongen liederen: Duitse vertalingen van twee oud-Chinese gedichten van Li-Tai-Po. De titels „Lotusblumen” en „Liebestrunken” waren met een violet streepje gemerkt: door het kleine paarse potlood waarmee soms, in gesprek, zijn slanke vingers speelden. Het werd nacht om haar en de maan zag haar liggen in een Lotosmeer:

Im Mondlicht glitzern tausend kleine
Wellen,
das helle Grün des Wassers ist wie Silber,
man meint es seien ungezählte Fische
die auf dem Strom hinab zum Meere ziehn.
Ich gleite einsam in den leichten Nachen,
nur hin und wieder rege ich meine Ruder
die Nacht und ihre Einsamkeit erfüllen
mein junges Herz voll Traurigkeit.
Ich sehe im Mondlicht tausend Lotos-
blumen,
mit Riesenblüten die wie Perlen gleichen,
ich kose sie mit meinen Bambusrudern,
sie rauschen auf als sprächen sie von
Glück.

Sie neigen sich und winken liebestrunken,
sie flüstern Trost in meine arme Seele,
ich blicke ganz beseligt auf sie nieder,
und meine Schwermut, die mich so be-
drückte
sinkt wie ein dunkler Schatten von mir ab.

Verloren leunde Suze haar hoofd in haar
hand tot haar ogen vanzelf het tweede von-
den:

Im Garten des Palastes streift der Wind
mit weichem Anhauch über Lotosblumen
Auf der Terrasse, wohlig hingestreckt in
seidne Kissen, ruht der König.

Vor ihm tanzt Sichy funklend wie die
Sterne,

schön wie die Schönheit selber
schwebt und schwebt und lächelt,
lächelt wunderbar zu schauen.

Bis das ein süszbegehrliches Ermatten
in ihre Glieder sinkt; die Hüften niegen sich
nun nicht mehr; die kleinen Füße ruhn.

Und schmachtend lehnt sie an den Jade-
rand,
den schimmernden, des königlichen La-
gers. Die
holde Sichy, schmachtend lehnt sie da.

Hoe kon men in de achtste eeuw zó dichten!? Maar haar bevreemding over het jaartal achter de Chinese dichternaam werd verdrongen door een zacht gevoel van geluk: over de violette streepjes. O hij, hij! hij zou het Hooglied schoon vinden! En ze vergat, dat er dan aan iets een einde moest zijn.

Zij herlas de verzen en sloot haar ogen als de woorden nog in haar hoofd klonken om zich gemakkelijker aan haar verbeelding te geven. Toen rees er een paleis voor haar op, zoals dat van Salomo was beschreven en op het terras in cederen- en cypressen-schaduw rustte de vorst, de Jodenkoning. Haar ogen, nu wijd-open, waren strak op de divan gericht en haar lichaam kwam in een zachtdeinende beweging tot ze opstond en langzaam door de witte kamer danste. Haar armen die half bloot uit de wijde mouwen vielen, bewoog ze als trage vliedervleugelen en achter haar sleepte haar witte kleed over de fluwelen grond. Ze danste langzaam, langzaam, met trage voeten, zij zag zichzelf dansen in de spiegel en haar ogen hadden een wonderlike glans. Haar halfgeopende lippen glimlachten vochtig naar de rustbank. Want daar op het wit-fluwelen kussen lag een donker hoofd, een koningshoofd en de ogen blikten in Suzes ogen. Haar dans werd sneller, haar armen vleugelden als de wijkjes van een vervolgd zwaluw. Haar hoofd wiegde achterover geleund heen en weder op haar hals en het slepende kleed zwierde zoeoef-zoeoef over het tapijt.

Haar lijf verslapte, haar armen vertraagden, haar voeten gleden nog maar over het fluweel en zij snakte naar adem. Toen zij weer bij de divan kwam liet zij er zich vallen, maar gleed van het gladde kleed op de grond, zodat ze naast de bank lag, haar